

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Tavaszt!... — Frídeczkyné Schmolli Erzsébet: Veled akarok maradni Uram. — Kolozsvári Dezsőné: Megváltás. — Németh István: Nagysütyörök. — M. R.: A komédiásnő két «első» áldozása. — Gálosyné Otilik Myra: Imádlak! Feltámadott! — Bogdánffy Szilárd: A lábmosás: krisztusi előkészítés a szent-áldozáshoz. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — **Központi:** Imaszándékunk: Engesztelés az igazságtalanságokért. — Oltáregyesületi élet.

TAVASZT!...

Vártuk a tavaszt! Az eseménytelenségek és stagnálások világában a természet felé fordultunk és reklamáltuk a tavaszt, mely oly nehezen jött az idén.

Vágytunk utána mert új életet hoz. Óhajtottuk a napsugár édes melegét, a fák rügyezését, ibolyák és kankalínok («Istenkesztyű») nyílását, madárfüttyöt, mezei munkások énekének versenyét a pacsirta dalával. Óhajtottuk látni a *pezsdlő életet, mely reménységgel tölt el a jövőt illetőleg is.*

A lelki világunkban is van tavasz. Oda is óhajtjuk az élet pezsdlését, a virágzást, az éneket, a Nap felé fordulás örömét, Teremtő Istenünk dicséretét. Vele való viszonyunk rendezését egészen az egyesülésig, amely örök reményeink felkeltője és teljesedésüknek biztosítója.

Lelkigyakorlatoztunk, elmélkedtünk, imádkoztunk, többet voltunk a «Napon» az Úr Jézus előtt és úgy érezzük, hogy közelebb jutottunk Hozzá, aki oly közel volt hozzánk. Megtörtént a vetés, remélhetjük a nyarat: aratással, gyümölcssel, egyszóval mindennel, amire szükségünk van, a lelkiekben is.

Milyen nagy dolog a lélek megújulása! Szébb tavaszt képzelni sem lehet! Megjelenünk a lelkigyakorlaton szürkén, porosan, fásult, gémberedett lélekkel. És elkezd simogatni a Napsugár: hull reánk a kegyelem, mely tisztít, melegít, bátorít és lelkesít. Felenged a fagy; törnek a rögök és vetésre alkalmas talajja válik a lelkünk. Befogadja a magot. A lelkünk mesgyéin elhatározások zöldelnek, alvó erényeink régi gyökeréről tavaszi hajtások fakadnak és hamarosan virágokkal kedveskedve gyönyörködtetnek. Egészen új életet érzünk magunkban: átvarázst, megújított a «Tavasz».

Az Úr Jézus kegyelmes látogatása ez a «Tavasz», amelynek elébe kell mennünk, amelyet úgy érünk el, hogy *Feléje tartunk és amikor Ő is jön, elfogadjuk Őt!* Feléje tartani! Hisz ez a mi életünk az Oltáregyesületben! Mindig, mindenünnen csak Feléje tartani! Gondolataink, törekvéseink, cselekedeteink legfőbb irányítójává tenni Őt, egészen az Ő tökéletes uralmáig az «Élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus»-ig. Addig, míg el nem jutunk a látszatok között a valóságok ismeretére: az emberek egymástbántásában a Krisztus-bántást, egyháza háttérbe-

szorításában a Krisztus-üldözést kell észrevennünk, Őt kell érettük «megvigasztalnunk» és engesztelnünk; templomainak szegénységében az Ő szegénységét kell látnunk, az oltáregyesületi alamizsnánkat, munkánkat, apostolkodásunkat Neki kell adnunk, a teljesen tisztánlátás öntudatával és akkor a mi lelkünkben és oltáregyesületi életünkben is lesz megújulás, nekilendülés, virágos és gyümölcsöt, termést ígérő tavasz.

Alázatos, nagybuzalmú könyörgéssel kérjük magunknak és az egész Oltáregyesületnek is a tavaszt.

Mátrai Gyula dr.

Veled akarok maradni Uram....

Veled akarok maradni Uram
Kísérni az úton — a Golgotháig —
Követni — a sziklás, mély partokon,
S büszkén — boldogan, — eljutni odáig.

Veled akarok maradni Uram, —
Nézni, — töviskoszorúd csillogását —
Hófehér kezed — vérző sebeit,
S hallgatni szíved halk dobogását.

Veled akarok maradni Uram,
Mert benned ég, a tavasz — a nyár tüze,
Benned lángol az örök szent titok
S minden hatalomnak Vége, — kezdete.

Az életem felkinálom, Uram —
Vágyaim — sorsom — szenvedéscimet,
A felsíró, lágy harmóniákat,
S korán eltemetett reményeimet.

Veled akarok maradni Uram,
Kísérni az úton, — a Golgotháig, —
Szeretni Jézust — ez lelkem célja —
S Ő benne hinni, — bízni, — a halálíg . . .

Frideczkyné Schmolli Erzsébet.

Megváltás.

Aranyfény ömlik körül,
Égő gyertya lobbanás,
Oltáron a kereszt felé,
Lüktet sok szív dobbanás.

Csendes áhítat honol,
Csak néha röppen valami.
Sóhaj a kereszt felé
S könny koppanását hallani.

Sápadtfényű arcokon,
A bánat szelid árnya ül,
Fáj a multnak tettei,
S felsajog a szív belül,

De minden töredelmezőnek
Könnyű már a számadás,
A kereszten folyt Jézus vére
És megtörtént a megváltás.

Kolozsváry Dezsőné.

NAGYCSÜTÖRTÖKRE.

Drága, jó Lélek! Egy benső hang készítet, hogy soraimmal felkeresselek s így a nagyhét titokzatos szent estéjén lélekben együtt lehessünk áldott jó Urunkkal az utolsó vacsora termében.

A jó Mester is úgy akarja, hogy emlékezzünk azon a szent estén. Ezért rakta tele azt szeretetének legdrágább emlékeivel és még a különben szűkszavú Szentírásban is bőven feljegyeztette számunkra, hogy megkönnyítse lelkünknek az emlékezést.

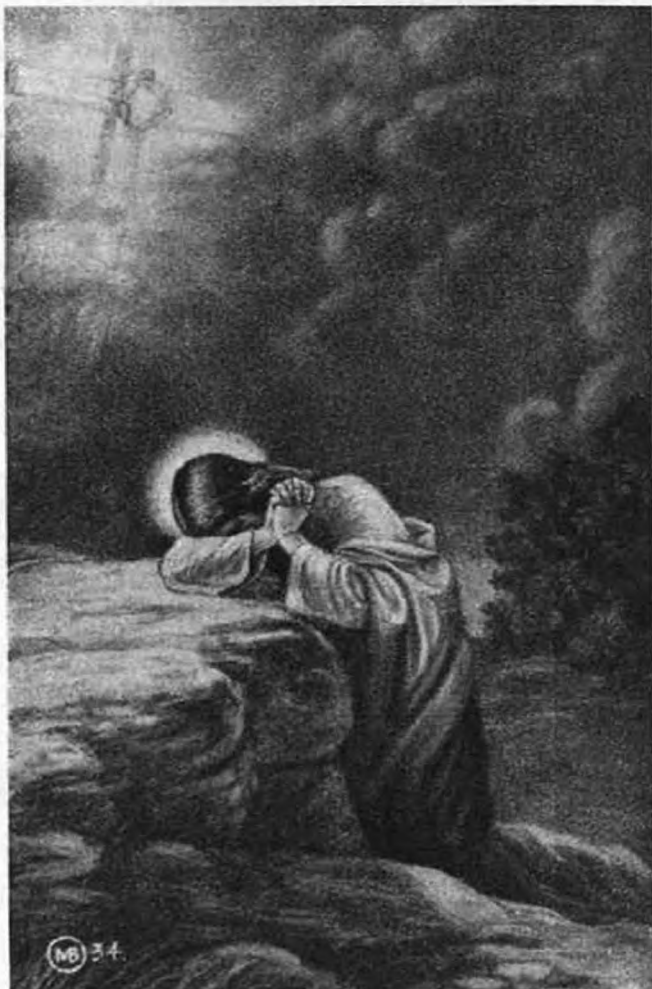
Ugy-e, Drága Lélek, emlékezni annyi, mint visszaszállni a multba, azt visszahozni a jelenbe, aztán megpihenni rajta, újra egyesülni vele és ismételve átélni, azaz a jelenben tartani a multat úgy, hogy mi vagyunk most annak szemlélői és szereplői. Hát emlékezzünk . . .

Látom, hogy a jó Mester nagyon keresi a meghitt, baráti lelkek társaságát, kik őt megértik és vele szeretetben egyek. Ezért tölti a nagyhét első napjait Bethániában barátainak körében, bizalmas közelségében. Szinte menekül hozzánk a jó Mester ellenségei elől, mert még nem jött el az ő órája. Látom azt is, hogy Lázár nővére Mária szeretetének ihletében csupa figyelem, gyengédség és nagylelkűség az Úr iránt, hogy kárpótolja őt a sok fájdalmas megbántásért. Széttöri alabástromedényét és a Mester fejére önti annak kincseket érő tartalmát, mert megérzi, hogy az utolsó alkalom ez a kegyelmi, bizalmas együttlét áldott jó Urával, kinek mindent köszön. Nem így kell-e a mi szívünknek kiömleni minden hálájával, hódolatával, szeretetével, bizalmával, mikor a szentségi Jézus közelében meghitt bensőséggel időzhetünk! Tegyük csak meg, Ő várja ezt tőlünk!

Emlékezzünk aztán, Drága Lélek, arra a nagy vágyra, mely jó Urunk lelkét eltölti, mikor az utolsó vacsora termébe lép. Vágyva vágyódtam veletek elkölteni a húsvéti bárányt, mondja az áldott Mester. Ugy-e, ez a vágy a szeretet lüktetése, feszítőereje, hullámverése, melytől kicsordul a szív és kiömlik annak tartalma. S ha egy isteni Szívet segít meg a vágyvavágyódás feszítőereje, mi áradhat abból más, mint a szeretet netovábbja, az Eucharisztia, mely kielégíti az Isten szívét, hisz önmagát adja benne és betölti az emberi lélek vágyát, minden álmát, mert Istenét életét, boldogságát kapja benne, mint édes falat kenyérből.

Ó, de jó nekünk erre emlékeznünk! S mily boldoggá tesz hitünk, hogy mindez áldott, szent valóság nekünk és annál boldogítóbb kincsünk, minél jobban feszíti a mi lelkünket is az epedő vágy utána. Szomjazza Jézusunk e szentségben a mi lelkünk vágyát, éhségét utána; megértjük, mert a szomj, az éhség a szeretet heve. Ebből született az Eucharisztia, ez tartja köztünk, ezt várja tőlünk. Idevonatkozólag megható példát olvastam P. Janssen, a nagy missziós rendalapító életében. A buzgó papot utolsó betegségében jobboldalán benuulás érte, nem tudta ujjait se mozgatni, azért nagy fájdalmára nem misézhetett. Éjente a buzgó, beteg papok álmát álmodozta, hogy az oltárnál van és miséz. Egyik reggel csakugyan arra ébredt, hogy a baja enged és kissé mozognak ujjai. Erre kitopog a folyosóra s mint a gyermek, örömmel, lelkendezve hangoztatja: tudok már, tudok már. Megnyílnak a cellák, nem tudják, mi érhetette szegény jó főnöküket, aki folyton azt hangoztatja még: tudok már, tudok már! A nagy örömben elfeledi mondani, mit tud, mert az ő lelkét egy gondolat, egy vágy, egy éhség, egy szomj tölti be, a szentmise, az oltár, mely után epedve vágyódik. Áldott Mestere megjutalmazta nagy szomját s egyideig újból misézhetett. — Így vágyódjunk, így szeressünk mi is!

Hát még mire emlékezzünk? Csak egyet említek még a szent^{estéről}: az Úr Jézus főpapi imáját. Ebben lüktet a drága Jézus egész lelke. Szent János leírta nekünk a 17-ik fejezetben, örökre hálásak lehetünk neki érte. Az isteni Üdvözítő összesűríti utolsó nagy imájában egész életének legfőbb gondolatát,

szándékait, melyek ott feszültek tetteiben, szárnyra keltek imáiban s most az áldozatba viszik, hogy az Atyának dicsőséget, nekünk örök életet szerezzen. Ó, hogy szereti Krisztus az Atyát, hogy becsüli saját megváltói hivatását, aztán mily gyengéd és nagylelkű az apostolok, a papok és a leendő hívek iránt! Szinte látom, mint tárja ki az áldott Jézus főpapi karjait, mint másnap a kereszten, hogy magához öleljen és szent egységbe forrasszon minden embert az egész világon,

„hogy mindnyájan egyik legyenek . . . hogy ők is velem legyenek és lássák az én dicsőségemet”.

S itt egy levél jut eszembe. Kairóból érkezett a minap. Egy magyar szerzetesnő írta. Elmondja benne, hogy az ottani katolikus nagytemplomot tömegesen keresik fel a mostani háborús veszélyben a bennszülött nem katolikus, sőt nem is keresztény arabok és négerek. Gyertyát gyújtanak és arcraborulva kéri az Égiek segítségét. Ezek a szegény emberek a bajban ösztönszerűleg eltalálják, hol kell az Istent keresni és hol találják meg. Sajnos, csak a bajban kell nekik a katolikus templom, akkor is inkább a földi életért könyörögnek, de a lélek legmélyebb szomját még nem érzik.

Mikor Krisztus főpapi imájáról emlékezünk, rágondolunk arra a sok-sok tévelygő és pogány lélekre, kik előtt áldott Jézusunk még ismeretlen, kikért nekünk kell folytatni a főpapi imát és áldozatot: hogy mindnyájan egyik legyenek s lássák, Uram, a Te dicsőségedet.

Drága, jó Lélek, ezekben a gondolatokban egyesülten kívánok minél több kegyelmet, minél bensőbb egységet Jézussal és nagyon boldog Alleluját.

Német István.

A komédiásnő két «első» áldozása.

A májuseleji ragyogó napfény táncoló sugárkévekben hullott a park üde-zöld lombjaira s a fák között áthatolva, fényes csíkokban esett a friss pázsitra. A virágok bódító illatárral mondtak köszönetet Teremtőjüknek létezésükért. Szállt, szállt az édes illat s betöltötte a léget valami boldogító sejtelemmel, mit a madárcák vidám éneke tett még édesebbé. Minden örülni látszott a létnek, mintha szenvedés, gond, emberi nyomorúság nem is léteznék.

Ilyen gondolatokkal foglalkozva, eltűnődve nézegetett ki az ablakon egy ügyvédi iroda előszobájából egy híres cirkuszosnő, ki egyik színházi barátjára várakozott. Igen hosszúnak találta már a komoly tárgyalásokat, szeretett volna már künn, a májusi verőfényben jönni-menni.

Egyszerre csak szárnyaló orgonahang, majd áhítatkeltő, kellemes énekhang ütötte meg fülét. Érdeklődve figyelt fel reá, hiszen olyan más volt ez ének és zene, mint a mulatóházak érzéki muzsikája, melyhez füle szokva volt. Mintha lány szárnyakon emelkedett volna a magasba a sok friss, kedvesen csengő leányhang s mintha az ő fáradt szívét is magával húzta-vonta volna valami, föl-föl, tisztább régiókba. Hallgatta, hallgatta egyideig e bájos, vonzó hangokat, majd hirtelen ellenállhatatlan vágy ragadta meg, menni, futni oda, hol e tiszta ének forrászik. Ránézett egy pillanatra a bezárt ajtóra, hol barátja még mindig elfoglalva volt, aztán hirtelen elhatározással megfordult s kilépett az ajtón. Hadd várakozzék most már barátja is egy kissé — gondolta. Aztán gyermekes örömmel, szinte futott a közeli templom felé, honnan az ének még mindig édes, tiszta hullámokban tódult ki. Boldog, édes örömet érzett s dehogyis sejtette, hogy az isteni kegyelem édessége érintette meg sötét, pogány szívét, melyre a szent keresztység tisztító harmata sohasem hullott még. Az eredeti bűn homályában élve, a világ bűnös örömei között, alig tudott valamit a jó Istenről. Vallás, templom, imádság — mind olyan fogalmak voltak eddig előtte, melyek csak unalmas dolgok, közönséges nyárspolgároknak valók s az ő változatos, színes, sokszor nagyon is tarka, moz-

galmas életébe dehogyan illenek bele. Így gondolta eddig... S most úgy húztavonta valani a templomba.

Pár rövidke perc s ő benn is volt már a domban. Az orgonaszó, ének éppen elhallgatott s valami ünnepélyes csend borult a színes ablaküvegeken át csak mérsékeltén megvilágított szentélyre. Szeme mégis megszokta pár pillanat alatt a kedves félhomályt, mely a külső nagy világosság után idebenn várta. Érdeklődve nézett körül, megállva először az ajtónál. Olyan látvány fogadta, melyben még sohasem volt része.

Hosszú padosorokban sok-sok fehérruhás leányka térdelt, fátyollal, fehér virágkoszorúval fején s valami nagy várakozás tükröződött mindnyájuknak arcán. Vágyódva néztek az oltár felé, hol kedves, derültarcú pap misézett, kinek egész lényén mégis mély áhitat sugárzott.

S íme, a csengő szavára megindultak a leánykák, szép rendben, kezük össze-
telve, szemük lesütve, boldog, vágyakozó mosoly az ajkukon. Igazi kis fehér angyalok. S egymásután odatértek az áldoztatórácshoz, hogy szívükbe fogadják a kicsiny, fehér ostyában rejlő Istent — életükben először!

Az ámuló nő mind közelebb, közelebb jött s csodálkozva nézte a bájos gyermeknek benső örömtől sugárzó arcát, amint egyik a másik után mély összeszedettségben, láthatólag igen nagy örömmel tért vissza előbbi helyére, hogy édes elmerülésben imádjá szerető Urát Istenét, Kivel most oly bensőleg egyesülni szerencsés lehetett. De mit tudott erről a szegény asszony! Ő csak a külsőséget látta s már ez is mondhatatlan vágyódással töltötte meg szívét, mely eddig csak ürességgel, csak bűnnel volt telve... Még két-három kisleány, aztán néhány felnőtt is odatért a szép csöndben az áldoztatórácshoz. A megindult szívű nő nem tudott többet ellenállni. Ő is olyan boldog akart lenni, mint ez angyali leánykák — s összetett kézzel, lesütött szemekkel letérdelt ő is a rácshoz, hogy szívébe zárja minden Boldogság Forrását, Urát, Istenét — életében először —, de nem utoljára.

S madame Dejaset, a híres francia cirkuszoshölgy, mert ez volt az áldozó nő, vidáman, örvendezve ment ki a templomból néhány perc múlva. A park felé irányította lépteit, hol barátja M. Levasseur, már türelmetlenül nézegetett utána, nem tudván mire vélni eltűnését. S most nagy meglepetésére, íme a templomból látja kijönni őt, kiről jól tudta, hogy sohasem szokta ezt látogatni. De mily nagy lett meglepetése, sőt megdöbbenése — mert M. Levasseur jó katolikus volt —, mikor a hölgy nevetve, boldogan mesélte el, mit látott a templomban s főleg, mit tett ott! A vér is meghűlt benne egy pillanatra, mikor meghallotta a történetet.

— Ó, szerencsétlen, mit tett ön? — kiáltott az úr eliszonyodva — szörnyű szentségtörést követett el, iszonyú nagy bűnt, mikor bűnös, pogány szívébe kényszerítette betérni a minden Szentség Királyát, az Úr Jézust! Hallatlan szentségtörés!

— De hogyan, hiszen úgy tettem én is mindent, mint e bájos, angyali leánykák — védekezett a szegény megrémült nő. — Lesütött szemekkel, összetett kézzel térdeltem én is a rácshoz.

— Csak a legfontosabbat, a szívét felejtette el megtisztítani, szerencsétlen, szerencsétlen!

— De hát mit kellene tenni, hogy lehetne ezt jóvátenni? — szólott könyörögve, egészen megzavarodva társának nagy izgatottságát, szokatlan szigorúságát látva. Sejtteni kezdte, hogy valami nagy botlást követett el, de szívében feltámadt mégis a remény, hogy jóvá lehet tenni. Sápadtan, remegve mondá. — Mit tegyék, ó mit tegyék? Hát ez olyan nagy bűn volt? Csak nem fogok ezért elkárhozni?

Barátja szánakozva nézett reá. Eszébe jutott, hogy a jó Isten mily végtelenül irgalmas s hogy Ő még a rosszból is jót tud kihozni. Hátha éppen ez fogja igazi megtérésre vezetni e könnyelmű nőt, kit eddig a vallási kérdések egyáltalában nem érdekeltek. Földhöz tapadt, érzékes szíve eddig nagyon is távol volt a jó Istentől, de hátha az Úr Jézus most megvilágítja, magához vonzza a szívét — s megbocsát neki.

Rövid töprengés után azért így szól hozzá: «Szívből sajnálom magát, mert tudom, hogy tudatlanságból vétkezett, s ha katolikus lenne, volna mód segíteni. A katolikus hit nagy szentsége — a gyónás — minden bűnt eltöröl, ha valaki igaz bűnbánattal járul hozzá. De maga nem katolikus, sőt meg sincs kereszttelve, így érvényesen nem is gyónhat, miután első szentség a keresztség, mely először töröl le minden szennyet a lélekről. De jöjjön, keressünk mégis egy papot. Vallja meg, mi történt, ő majd talán tud tanácsot adni, mit kell tennie!

Mme Dejazet, ki egészen átváltozva érezte lelkét, örömmel fogadta a tanácsot s most íme másodszor lépett be a szentélybe az isteni Gondviselés jóságából, hogy jóvátége előbbi botlását s talán egész életét.

A jámbor pap, ki előbb a szentmisét mondotta, a gyónószékben volt s megindultan, csodálkozva hallgatta a szegény nő beszédét, ki őszintén elmondott mindent. És a jó pap megígérte a feloldozást, ha megkeresztelkedik, megismerkedik a katolikus hittel s megismétli — most már tudatosan — első szentáldozását.

A nő mindent megígért, mindenre kész volt. A kegyelem érintésére meglágyult szíve, mint a viasz, készen volt minden jó befogadására.

S íme, Isten végtelen irgalmából a szent keresztség víz nemsokára tisztára, hófehérre mosta lelkét s most már valóban túláradó örömmel, méltóan — másodszor végezte el «első» szentáldozását — 62 éves korában!

S bizonyára nagy volt az égben az öröm a megtért bűnös fölött, ki oly sokáig volt távol Jézus táborától. Hiszen az Úr Jézus mondotta: hogy jobban örülnek a mennyben egy megtért bűnös fölött, mint 99 igaz fölött. Áldjuk tehát a jóságos Isten végtelen irgalmát, Ki oly igen szereti az embert, hogy sokszor a legcsodálatosabb módon utánanyúl az elveszettnek hitt lelkek után, csak hogy örökre Szívére ölelhesse őket. Bízunk mindenkor rendületlenül az Isteni Irgalomban s imádkozunk csüggedetlen lélekkel a bűnösök megtéréseért, nem feledve a nagy, vigasztaló igazságot:

Úgy szeretete Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte!

Franciából: M. R.

Imádlak! Föltámadott!

Hála Neked Krisztusom, hatalmad nagysága miatt,
Hogy keresztben véreztél el értem, de áthidaltad
Az Élet-Halál úttalan útjait.

Hála és leborulás, hogy egyedül vagy Erő.
Valóságod: az elmúlásnak fölébe nő
És: Voltál, — v a g y, — leszel.

Föltámadtál. Sírom bús, sötét magányát
Besugárzod. Letéped reménytelen fátylát,
Imádlak Föltámadott.

Gálosiné Ottlik Myra.

A lábmosás: krisztusi előkészítés a szentáldozáshoz.

Krisztus Urunk idejében az előkelő ünnepi lakoma előtt a vendéglátó házigazda fürdőt ajánlott föl vendégeinek. Mikor a vendég a fürdőből az ünnepi lakoma terméhez közeledett, szolgák fogadták és megmosták lábát. Útközben ugyanis óhatatlanul is por tapadt a lábához. Ezt is lemosták, s akkor az egészszisztaság ünnepi érzésével léphetett a vendég a lakoma termébe.

Az utolsó vacsora előtt az Úr Jézus maga mossa meg a tanítványok lábát. Magyarózi szavait így fejezi be: «Aki meg van mosva (az eredeti görög szövegben: fürösztve), elég neki, hogy lábát megmossák, akkor egészen tiszta» (Ján. 13, 10.).

E szavak szerint az Eucharisztia főnséges lakomájára úgy kell *lelkileg* előkészülni, amint az ókori ünnepi lakomára testileg előkészültek.

I. «*Aki meg van mosva*». — A lelket a keresztség vagy utána a bűnbánat szentsége mossa tisztára. A keresztség — mondja Szent Pál — «az újjászületés fürdője» (T. 1, 3, 5). Krisztus «a víz fürdőjében az élet igéjével szenteli és tisztítja meg» a lelket (Efez. 5, 26). Ennek jelképezésére az első századokban vizálámerítéssel kereszteltek. S ugyancsak az ősegyház nevezte el második keresztségnek a bűnbánat szentségét, mert a szentgyónás adja vissza a szerencsétlenül elvesztett lelki tisztaságot és malasztot.

Az Úr asztalához csak az közeledhetik, aki akár az első keresztség vizében, akár a második keresztség bánatkönyveivel megtisztult. Még azonban nem teljesen tiszta s nem teljesen méltó, hogy ide járuljon. Mire van még szüksége?

II. «*Elég neki, hogy lábát megmossák*». — Lábunkkal a föld porában járunk. Le kell számolnunk azzal, amire az ókori vendégszokás gondolt: a megtisztulás fürdőjétől az ünnepi lakoma asztaláig óhatatlanul is a föld pora szennyezheti be lábunkat. Még talán akkor is, ha a kettőt rövid út választja el... Ezzel le kell számolnom. Ember vagyok, a földi élet porát, sarát taposom a mindennapi életben. A halálos bűntől megtisztultan is a napi gyarlóságok, bocsánatos bűnök porszeméi tapadnak lelkemre. «Mert sokban vétünk mindnyájan» (Jak. 3, 2). «Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, mi magunk csaljuk meg magunkat és nincsen bennünk igazság» (Ján. 1, 8). Ezért kellett az utolsó vacsorán az apostoloknak, még a tiltakozó Szent Péternek is, az Úr kezéből a lábmosást elfogadniok. Jelszavammá teszem: Bánat nélkül nincs méltó szentáldozás. Minden szentáldozás előtt a bánat könnyével lemosom a lelkemre tapadt bocsánatos bűnök porszeméit.

III. «*Akkor egészen tiszta*». — Az «egészen» szó azonban az emberi erőfeszítés nagy skáláját tetelezi föl. Gyakori áldozásomat éppen itt fenyegeti komoly veszedelem. Az elernyedat akarat kényelmes érzélgősségben sikkad el, a megsokottságba feledkező lélek apró ügyeken pepecsel. «Azért van köztetek sok beteg és erőtlén, és aluzsznak sokan» (Kor. I. 11, 30). Az Úr asztalának «egészen tiszta» közelségében föltűnik a nagy program: A keresztyénynek Krisztusba kell öltöznie. Életet és jellemet, kötelességteljesítést és gyarló természetet Krisztus vallása szerint kell alakítania. Igen komoly a krisztusi élet útja. Szentáldozás előtt a bánat könnyével lemosom e port, amely e komoly életúton lábamra tapadt, azt a port is, amelyet csak az állandóan fölnéző szem lát meg. A kegyelmi életet élő keresztyénnél, «aki meg van mosva, elég neki, hogy lábát megmossák, akkor egészen tiszta».

Bogdánffy Szilárd.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus eucharisticum.)

(Folytatás.)

2. A mise szertartásairól.

A szentmiseáldozatot *kenyérből és borból* kell bemutatni, melyhez egy kevés vizet is kell vegyíteni. A kenyérnek *búzalisztból* készülnek és *frissnek* kell lennie, hogy ne legyen kitéve a megromlás veszélyének, a bornak *szőlőbogyóból* készült természetes és romlatlan bornak kell lennie. A pap bárhol misézik, a misénél sajátszerint kovásztalan vagy kovászos kenyeret kell használjon: tehát a *latin* szertartású pap akkor is, ha keleti szertartású templomban misézik, *kovásztalan*, a *keleti* szertartású pap akkor is, ha latin szertartású templomban misézik, *kovászos* kenyeret kell használjon. *Végszükség esetén sem szabad egyik anyagot a másik nélkül vagy akár mindkettőt misén kívül konzekrálni*, tehát, ha a pap offertoriumkor veszi észre, hogy vagy ostya vagy bor nincsen, várnia kell míg elhozzák, ha pedig ez lehetetlen, abba kell hagynia a misét, ha pedig haldoklónak kellene a szentáldozást nyújtani, de konzekrált ostya nincs, a pap pedig már misézett, nem szabad az áldoztatás céljára misén kívül konzekrálnia.

Minden ellenkező szokás kizárásával, a miséző papnak pontosan és ájtatosan be kell tartania *szertartási könyveinek szabályait* s nem szabad más szertartásokat vagy imákat saját tetszése szerint hozzátenni. Feltétlenül kiküszöbölendő abúzus pl., ha a pap áldoztatás előtt az *Ecce Agnus Dei* s a *Domine non sum dignus* magyarul is elmondja.

A szentmiseáldozatot az Egyház által jóváhagyott szertartások *liturgikus nyelven* kell bemutatni. Az apostolok a szentmisét azon a nyelven végezték, amelyen az evangéliumot hirdették: a szír, görög, latin ősi liturgikus nyelvek s mikor ezek holt nyelvvé lettek, az Egyház a liturgiában mégis megtartotta azokat. A mai jog szerint a liturgikus nyelv az egész nyugati egyházban a *latin*, egyedüli kivétel a VIII. János által 880-ban Szent Methódnak engedélyezett *illyr* vagy *glagolit* nyelv, melyet a S. C. Ritu-um 1906 dec. 18. döntvény szerint az anti-vári, görzi, zarái és zágrábi érseki tartományok azon plebániái használhatnak, melyek bizonyítani tudják, hogy 1868 óta megszakítás nélkül azt használják, másutt azt behozni felfüggesztés terhe alatt tilos. A keleti egyházban a liturgikus nyelvek a *görög, román, ruthén, örmény, szír, arab, kopt, etióp*.

3. A szentmise bemutatásának idejéről és helyéről.

A szentmiseáldozatot *mindennap* be lehet mutatni, kivéve azokat a napokat, melyek a pap saját szertartása szerint kizáratnak, tehát a latin egyházban *nagycsütörtökön* és *nagyszombaton* csak egy énekes, *nagypénteken* egy csonka mise tartható, de csak a székes és társas egyházakban s a plebániatemplomban, *Milánóban* a nagyböjt péntekain nincs szentmise, a *keleti egyházban* pedig nagyböjtben csak szombat, vasárnap és Annuntiatio ünnepén van szentmise, a többi napokon liturgia praesantificatorum.

A szentmise bemutatásának kezdete ne legyen korábban, mint *egy órával hajnal előtt* vagy később, mint *egy órával dél után*.

Karácsony éjjel éjfélkor csak a konvent vagy plebániái mise kezdhető, más azonban apostoli engedély nélkül nem. Minden szerzetes vagy kegyes házban azonban, melynek az Oltáriszentség állandó őrzésének engedélyével bíró kápolnája van, karácsony éjjel egy pap három misét mondhat, vagy betartva a betar-

tandókat, egyet, mely az összes jelenlevőknek a kötelesség teljesítéséhez elégséges és a szentáldozást az azt kívánóknak kiszolgáltathatja. Tehát: *székes és társas egyházakban és plébániatemplomokban* karácsony éjfélnélkor egy mise mondható, *szerzetesházak és egyházi intézetek kápolnáiban*, ha ott az Oltáriszentség állandóan őriztetik, karácsony éjfélnélkor egy pap misézhet, aki ha akarja, mind a három miséjét elmondhatja, ha akarja, csak egyet s ennek meghallgatásával minden jelenlevő misehallgatási kötelességének karácsony ünnepére eleget tett s minden jelenlevő szentáldozáshoz is járulhat.

A *magánmisét* a laudes, a *konventmisét* a tertia, azokon a napokon, mikor két konventmise van, a másodikat a nona után kell végezni. Ahol a katolikus vallás *üldözésnek* van kitéve, a S. C. de Propaganda Fide megengedheti az *éjszakai misézést*.

A *székes és társas káptalanok* kötelesek a többi, a Missale rubrikái vagy a kegyes alapítványok szerint végzendő miséken kívül *mindennap énekes konventmisét* tartani; ha a templomban a püspök vagy a püspök helyett más pontifikális misét tart, akkor a konventmisét a hetes csendesen végezheti. Ha a székes vagy társas egyház egyúttal plébániatemplom is, a plébános kötelessége a misét a népért felajánlani, a káptalané a méltóságok, kanonokok, javadalmak gyászmiséjét végezni. A *konventmisét* általában a *jöttévőkért* kell felajánlani. A betegség által akadályozott kanonok nem kötelesek a helyette a konventmisét végző kanonoknak alamizsnát adni, hacsak a káptalani szabályok vagy a helyi szokás másképp nem rendeli. Ha valakit ugyanaznap úgy a népért felajánlandó, mint a konventmise terhel, az egyiket végezze ő maga, a másikat vagy más által vagy másnap ő maga.

A misét felszentelt *oltáron* kell bemutatni, a jog szabályai szerint felszentelt vagy megáldott *templomban* vagy *kápolnában*. Az oltárra vonatkozólag az 1199. kán. rendeli, hogy az oltárnak, melyen a szentmiseáldozat bemutatható legyen, a liturgikus törvények szerint *felszenteltnek* kell lennie, azaz fixoltárnál az egésznek, hordozható oltárnál az *oltárkönek*. Oltárkövet minden püspök szentelhet, a fixoltár szentelésére a megyéspüspök illetékes. Felszentelt templomban a főoltár fixoltár kell legyen, a csak megáldott templomban az összes oltárok lehetnek hordozhatóak. A hordozható oltár kiváltságát az Apostoli Szék engedélye adja meg s ez magával hozza a felhatalmazást, hogy a szent kövön bármely tisztességes és illő helyen lehet misézni, de nem a tengeren. A temetőben felállított magánkápolnába na püspök állandóan megengedheti, hogy több misét is mondjanak, — más magánkápolnában csak egy misét — rendkívüli esetben, igaz és észszerű okból. Az Apostoli Szék engedélyével a magánkápolnában mindennap mondható egy csendes szentmise, kivéve a nagyobb ünnepeken; igaz és észszerű okból a püspök kivételesen a nagyobb ünnepeken is engedélyezhet egy misét. A megyéspüspök, vagy ha kivett szerzetesrendházzal van szó, a rendfőnök igaz és észszerű okból, rendkívüli esetben megengedheti a templomon vagy kápolnán kívül, szent kövön, illő helyen, de sohasem magánszobában való misézést. Éretnekek vagy szakadárok templomában, ha egykor szabályszerint fel is volt szentelve, nem szabad szentmisét mindani. Ha nincs saját szertartása szerinti oltára, szabad a papnak saját szertartása szerint misézni más katolikus szertartás szerint szentelt oltáron, de nem a görögök antimentáján. A pápai oltárokon apostoli engedély nélkül senki se misézzen.

A misehallgatási kötelességnek eleget tesz, aki bármely katolikus szertartás szerint, szabad ég alatt vagy bármely templomban, nyilvános vagy félnyilvános vagy temetői magánkápolnában mondott misén jelen van, más magánkápolnában azonban nem, kivéve ha e kiváltság az Apostoli Szék által engedélyezett.

4. A misék alamizsnáiról, vagyis a misepénzekről.

Az Egyház elfogadott s jóváhagyott szokása és intézménye szerint minden, a felajánló szándékára miséző papnak szabad alamizsnát elfogadni. Valahányszor azonban egy nap többször misézik, ha az egyik misét igazság szerint kell felajánlania, a pap, kivéve karácsonykor, a másikért nem fogadhat el alamizsnát.

Sohasem szabad a misét annak a szándékára felajánlani, aki majd felajánlást fog kérni, de még nem kért, s ez utóbb adott alamizsnát a már előre felajánlott miséért megtartani. Azt hisszük, hogy e kánon bármily gondosan van szövegezve, mégsem gondol minden eshetőségre. Pl. tudom, hogy X. Y. minden esztendőben egy bizonyos napon bizonyos szándékra misét szokott mondani. Az idén nem jelentkezik, én a misét mégis elmondom. X. Y., másnap jelentkezik azzal, hogy tegnap nem tudott eljönni, tehát ma kéri a szokásos misét. Ha erre azt felelem, hogy én a misét már tegnap elvégeztem s elfogadom a ma adott alamizsnát a már tegnap kérés nélkül végzett miséért, alig hinném, hogy ezzel a 825. kánonba ütköző büntetendő cselekményt követtem volna el.

Sohasem szabad alamizsnát elfogadni a miséért, melyet a pap más címen tartozik felajánlani. Sohasem szabad ugyanazon mise felajánlásáért két alamizsnát elfogadni. Sohasem szabad alamizsnát pusztán a misemondásért, másikat ugyanazon mise felajánlásáért elfogadni, hacsak nem biztos, hogy az egyik alamizsna csak a misemondásért annak bizonyos szándékra való felajánlása nélkül adatott. Mind e rendelkezéseknek azonban büntető szankciójuk nincs, az azok ellen vétők büntetése tehát a püspök diszkrecionális joga.

Azok az alamizsnák, melyeket a hívek akár saját ájtatosságukból, akár az örökhagyó által örökösre rótt kötelességből ajánlanak fel, *manualis stipendium*nak nevezetnek. *Ad instar manualium*nak nevezetnek azok az alapítványi misék díjai, melyek nem végezhetők el ott vagy azok által, akik az alapítótevők értelmében azokat végezni tartoznának s azért vagy a jog vagy a Szentszék engedélye alapján más papoknak adandók át, hogy azokat elvégezzék. Az alapítványok kamataiból nyert más misedíjak alapítványiaknak vagyis *alapítványi miséknek* nevezetnek.

A misedíjaktól az *üzékedés* vagy *kereskedés* minden látszata is szigorúan távoltartassék. Aki tehát misék kézi stipendiumait másoknak küldi, köteles azokat egészen átküldeni, hacsak a felajánló kifejezetten meg nem engedte, hogy abból valamit megtartson, vagy biztos, hogy az egyházmegyei taksán felüli összeg az ő személyére való tekintettel adatott. Az ad instar *manualium* miséknél azonban, hacsak az alapító másképp nem rendelkezett, elég az egyházmegyei *manualis* alamizsnát átadni, az ezen felüli összeg jogosan megtartható, ha a dús alamizsna mintegy a javadalom részét képezi. A kiváltságos oltáron végzendő misékért nem szabad nagyobb alamizsnát követelni. A kánon nem mondja ugyan, de magától értetődik, hogy a kiváltságos oltáron végzendő miséért önként fejjánlott nagyobb alamizsnát szabad elfogadni. Annyi misét kell a felajánlók szándékára végezni, ahány alamizsnát a pap elfogadott s habár annak, akit a misék elvégzése terhel, hibáján kívül az alamizsnák elvesztek, a kötelezettség nem szűnik meg. Aki e rendelkezések ellen vét, a püspöktől a bűn súlyossága szerint büntetendő, nem zárva ki a felfüggesztést vagy a javadalomtól vagy egyházi hivataltól való megfosztást, vagy ha világról van szó, a kiközösítést sem. Ha valaki bizonyos összeget ajánlott fel szentmisékre, nem állapítva meg azok számát, az a helyi szokás szerint számíttassék, hacsak nem kell jogosan azt feltételezni, hogy más szándéka volt.

A megyéspüspök joga egyházmegyéjében a manualis stipendiumot amennyire lehet egyházmegyei zsinaton hozott rendelettel megállapítani s a papnak nem szabad annál nagyobbat követelni; ahol nincs püspöki rendelet, megtartandó az egyházmegyei szokás. A kivett szerzetesek is, a manualis stipendiumra vonatkozólag a püspök rendeletéhez vagy az egyházmegyei szokáshoz kötelesek alkalmazkodni. Szabad a papnak az önként felajánlott nagyobb alamizsnát elfogadni, s hacsak a püspök el nem tiltja, a kisebbet is. (Folyt. köv.)

A Szent István-Társulat könyvkiadványaiból különösen is figyelmébe ajánljuk kedves olvasóinknak a következőket:

Faber: Mindent Jézusért! A rég elfogyott magyar fordítás (1863-ból) után nagyon időszerű volt az új fordítás és új kiadás. Egyszerűen és világosan megmutatni a lelkiélet «mindent Jézusért» cselekvő módját, ez a könyv rendeltetése. Bármilyen szerény a szerző a könyv megírtelésében, mi bizonyítjuk, hogy elsőrangú lelkikönyvet kaptunk tőle.

Dr. Schneider—Dormith: Katolikus családi nevelés c. munkája igen nagy missziót teljesít akkor, amikor látjuk a nagy járatlanságot és világosság hiányából fakadó iránytalanságot a családi nevelés terén. Művelt katolikusoknak való, akik akarnak katolikus családi nevelést adni gyermekeiknek. Le kellene vizsgáznia ebből minden érettségizett völegénynek és menyasszonynak.

Szunyogh X. Ferenc: Könyves vértanúság. A türelem útja ez. Oly szükséges róla hallani, hogy megismerjük lényegét, szépségét, indítékait és lelki hasznát. Tulajdonképpen ezt kapjuk e könyvben lelkigyakorlatos formában. Nagyon jó lelkiolvasmánynak is!

P. Jánosi József S. J.: Bölcsélet és valóság. A magyar jezsuita rend kiváló filozófusának tollából ismét kitűnő könyvet kapott a magyar intelligens társadalom. Érdekesítően rajzolja meg történelmi képekben a bölcsélet útját, az igazság keresését, mely mindig sötét ködbe, zsákutcába került, valahányszor elhagyta az Isten útját — a valóságot. A filozófia fejlődésének, előrehaladásának legkiemelkedőbb pontjai azok a történelmi időszakok, mikor a keresztény bölcsélet Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás tanításában a valósághoz való törhetetlen ragaszkodást hirdette. «Minden igazság ugyanis végső fokon a valóságban, a létben gyökerezdik.» Olyan szakember kérlelhetetlen logikája ragadja meg ebben a könyvben a gondolkodó értelmet, akinek minden munkája drága kincse a bölcséleti irodalomnak.

Schütz Antal: Titkok tudománya. Ugyancsak a Sz. I.-T. kiadásában megjelent vaskos (349 lap) kötet a nagy dogmatikusnak és filozófusnak időszerű értekezéseit tartalmazza a vallásról, ferences hittudományról, tomisztikáról; felel arra a kérdésre, hogy «miért nem adja meg a keresztység az eredeti épiséget»; megvilágítja az Eucharistia helyét hitrendszerünkben és megmagyarázza Szűz Mária egyetemes kegyelemkövetítését. Súlyos tartalmú, értékes tanító olvasmány, melyet szívesen ajánlunk.

Hetényi Gyula: Krisztus világossága címen is nagyon értékes könyvet adott ki a Szent István-Társulat. Az Istentől futó embereket megállítani és Hozzája visszavezetni tűzte ki feladatául, amelyet ügyes, az élettel mindig kapcsolatos bölcselkedéssel, szélesskálájú műveltségének kellemes technikai alkalmazásával pompásan meg is oldott. A «Krisztus világossága» a mai idők legnélkülözhetlenebb reflektora. Világítsunk vele!

Engesztelés az igazságtalanságokért.

Legjobban összetöri az ember lelkét az igazságtalanság. Vannak *sokan*, akik nem bírják el idegösszeroppanás, kétségbeesés, vagy legalább fűnek-fának panaszkodó méltatlankodás nélkül. *Kevesen* tudnak hallgatni — az Úr Jézus Pilátus előtti hallgatását utánozva — Vele való egyesülésben engesztelésként *felajánlani* a mennyei Atyának. Pedig Krisztus nagy engesztelésében a «beszéd» hallgatás is hagyott helyet a mi hallgatással-engesztelésünknek, amikor gyógyíthatatlan és jóvá nem tehető igazságtalanságok érnek bennünket. Töltsük be ezt a számunkra hagyott helyet igaz engesztelésünkkel.

Szabad az igazunkat keresnünk! Hisz az Úr is «tanúságot tenni jött az igazságról». Nem tűrte a képmutatást (farizeusok látszatjamborsága), nyíltan kimondta a zsidóknak az adófizetés köteleességét (az adópénzről szóló evangéliumi szakasz), visszakövetelte atyjának szolgálatára a templomot (a zsidó árusok kiűzésével). *Nekünk sem kell* hagyunk magunkat kizsákmányoltatni, igazságtalanul háttérbe szoríttatni, elnyomatni. Mi is «megmondhatjuk az igazat» mindenkinek, akár alárendelt, akár felsőbbségünk az illető, *de lehet erényből hallgatnunk* olyankor, amikor az ügy csak a mi személyes ügyünk és nem lehet a mi erénygyakorlatunkból is gátszakadás, amely nemcsak a mi «igazságunkat» pusztítja el, hanem nagy kárára van a köznek vagy mások lelki békéjének, vagy nevelőhatással van azokra, akik az igazságtalanság rombolása alapján érvényesülőket szemlélik. *Különösen* olyankor viselhetjük el hallgatagon az igazságtalanságot, amikor nyilvánvaló, hogy fellépésünk, tiltakozásunk csak a magunk új kárával járna.

De ilyenkor *igazi erénygyakorlat legyen, amelyről csak a jó Isten tud*: az elszenvetett igazságtalanságokozta fájdalunkat egyesítjük az Úr Jézus azon szenvedésével, amelyet lelkében akkor érzett, amikor Őt igazságtalanul vádolták Pilátus előtt és amikor keresztrefeszítve latrokkal látta magát egy sorban. Krisztus lelkét minél többször kell keresnünk, hogy egyesüljünk vele és megerősödjünk tőle.

Magunk soh'se legyünk igazságtalanok!

Imádkozzunk azokért, akik mások igazságtalanságától szenvednek s hogy ezt annál buzgóbban tehesük, gondoljunk a Szentlélek diktálta szavakra: «Aki kitart az igazság mellett, elnyeri azt. Az pedig eléje megy mint tisztos anya, mint szűz menyasszony fogadja őt; táplálja őt az élet és értelem kenyérével, s itatja az üdvös bölcsesség vizével; támaszra talál benne, úgy, hogy meg nem inog, megtartja őt és meg nem szégyenül, felmagasztalja őt a társai előtt. Megnyitja száját gyülekezet közepette, betölti őt, a bölcsesség és értelem lelkével s a dicsőség ruháját adja reá! Elárasztja örömmel és ujjongással s örök hírnevet juttat neki.» (Sir. 15, 1—6.)

Oltáregyleti imádási óránkon fohászokdjunk: Krisztus Király a Te országod, «az igazságosság, szeretet és béke országa» jöjjön el!

Központi.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Április 3., 4. kettő, 5., 10., 13., a közös ájtatosság napján, imádási óránk napján és egy tetszésszerinti napon.

Márciusban nem volt gyűlés a Központban! Helyette minden figyelmet a lelki megújulásra fordítottunk. Központi házunkban három — hivatáscsoportok szerinti — lelkigyakorlat volt. Bizonyára a plébániai Oltáregyletek is keresték a módját annak, hogy lelkigyakorlatot tartsanak.

Azok számára, kik nem jutottak lelkigyakorlathoz, március 30-i kezdettel minden este 1/2 órákor, április 6-ig bezárólag, nyílt lelkigyakorlat lesz az Örökimádás templomban. A lelkigyakorlatok vezetője dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, a Központ ügyvezető igazgatója. Április 6-án reggel 7 órákor közös áldozás.

Az Örökimádás-templom az Oltáregylet tulajdona! Bár építéséhez hozzájárult az egész ország, legtöbbit az Oltáregylet akkori (1902—1908) tagjai adták építésére. Ennek a templomnak fenntartása és gondozása szent örökségünk. Azért közöljük mindig az adományokat, amelyeket az Örökimádás-templom harangjainak elektrifikálására küldöttek be oltáregyleti jötevők: a budapesti *Szent Rókus* plébániai Oltáregylet egy teaszt jövedelméből 100 P-t, öv. *Karpula Józsefné* 5 P-t, öv. *Bernyó Jánosné* 5 P-t, *Fábrici Mária* 5 P-t, *N. N.* 5 P-t, öv. *Lafrankó Károlyné* 3 P-t, *Holly Emma* édesanyám emlékére a Mária harangra 10 P-t. *Egy áldozópap* 30 P-t, *Glázer József* 1 P-t, *N. N.* 1 P. *Isten fizesse meg a jötevők segítségét és nagylelkűségét!* Imádkozunk értük és azért, hogy a jószágos Isten további segítséget küldjön!

Nagycsütörtököt minden oltáregyleti tag egészen különös lelki élményként ünnepelje meg: az oltár titkát termő végtelen Szeretet akaratának megfelelően nyiljon meg a szívünk és úgy áldozunk meg, mintha ott az utolsó vacsora termében magától az Úr Jézustól vennők a «Kenyeret» az Úr szenvedésének drága emlékét.

A feltámadási körmeneten imádságunk, örömről és hálaadásunk legyen egy nagy Alleluja, mellyel — lélekben — betöltjük az egész világot, az Isten minden teremtményét, hogy az Úr akárhova tekint ott lássa a maga dicséretét («Alleluja» annyit jelent, mint dicsérvétek az Istent»).

Új tagokat az oltáregyletbe először csak jelölnek vegyünk fel, majd bizonyos (legalább három, de hatnál nem több hónap) idő elteltével rendes taggá nyilvánítjuk (esetleg az ünnepélyes fölvétellel, bár ez inkább csak tiszteletadás, a fő az országos törzskönyvbe a Központban IX., Üllői-út 77. való beírás).

A Központban — Örökimádás-templom Üllői-út 75—77. — mindig a hónap II. vasárnapján van a közös ájtatosság: reggel 8 órákor — pár perces beszédben — elmélkedési anyagot ad a központi ügyv. igazgató. Utána szentmisét mond az oltáregylet élő és elhunyt tagjaért. A szentmise végén a Leóimádság — tekintettel a mise testületi jellegére — elmarad, ellenben a vezérkönyvben előírt 2 Miatyánkot és 2 Üdvözlégyet imádkozzák az oltáregylet halottaiért s utána az «Áldott legyen az Isten»-nel kezdődő fohászokat mondják, ismételve az igazgató előimádkozását. *Délután* 5 óra 15 perckor van az oltáregyleti szentbeszéd, melyen részt kell vennie annak, aki a közös ájtatosság napjára engedélyezett teljes búcsút meg akarja nyerni. A szentbeszédet ünnepélyes (hárompapos) a Jézus szentséges Nevéről (ez az oltáregyleti ájtatosságra előírt litánia) szóló litánia követi majd áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Budapesten erre (II. vasárnap) a napra lehetőleg sehol se tegyék a helyi oltáregyleti ájtatosságot vagy gyűlést, hogy akik akarnak a központi ájtatosságon résztvehessenek.

Neked szól ez oltáregyleti testvér!

«A Budapesti Országos Központi Oltáregyletnek.

Leírhatatlan az örömről és a hála az oltáregyletnek, melyet küldeni kegyeskedtek a legszegényebb csiki templomnak. Hisz eddig csak egy csupasz oltár állott s minden alkalommal 16 kilométerre kellett vinni valami gyenge dolgokat, hogy lehessen misézni. Szegény híveim nagyon hála és mindennap imádkoznak az Oltáregylet minden tagjaért.

Magam pedig szentmisémbe fogla-

lom az országos Központi Oltáregyesület minden tagját s Isten áldását, békéjét kérem mindnyájokra. Milliószer fizesse meg az édes Jézus, kinek dicsőségére dolgoztak és dolgoznak. Isten fizesse!

Tekerőpatak, 1941 március hó 15.

Szeretettel köszönti

Felcser Miklós
plébános.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Tekintetes Irodájának.

Budapest.

Mély tisztelettel értesítem, hogy a szép vélumot megkaptam. Isten fizesse meg jószágukat! Hálából három szentmisét fogok bemutatni mindazon jó lelkekért, akiknek ezen szép ajándékot köszönhetem, akiknek személyi, vagy anyagi áldozatából az létrejött.

Tass, 1941 február hó 19-én.

Kiváló tisztelettel:

Szalai Imre
plébános.

Országos Központi Oltáregyesület nagyon tisztelt Vezetőségének!

A küldött templomi tárgyakat nagy örömmel, mélységes hálánk nyilvánítása mellett fogadtuk.

Nagyon köszönjük, hogy szűkös felszerelésű templomunkat felsegíteni s

22 év óta elszakadottan élő testvérek iránti velünkérzést tettekben is kegyesek voltak — soronkívül — bizonyítani.

A jó Isten fizesse és áldja meg mindazokat, akik akár szellemi, akár fizikai erővel és anyagi hozzájárulással lehetővé tették ezen értékes, szép ajándéktárgyak összehozatalát és ajándékozását.

Szentségimádási óránk végén közösen fogjuk hálánkat imáinkban leróni a szentségi Jézus színe előtt.

Mi is a havi szentségimádást rendszeren végezzük (évi örökimádás március 4.) buzgósággal és elég szép számmal.

A mi Oltáregyesületünk működése — természetesen — csak szerény falusi keretek közt mozog s inkább oltárok díszítése, évi nagytakarítások, templomi ruhák javítása, betegek felkeresése, előkészítése körül mozog, de havi szentségimádási órákban együtt vagyunk, egy célért könyörgünk — s ebben ott egymásra talál a város a faluval s hálás szeretettel gondolunk a velünk érző jötevő testvéreinkre. A nagyértékű kegyes adományt újból hálásan köszönjük s a szíves reánk gondolást jövőre nézve szeretettel kérjük.

Farkaslaka, 1941 február 16.

Oltártestvéri szeretettel és üdvözléssel:

Mihály Domokos
plébános.

Első áldozóknak nem adhatunk jobb imakönyvet a kezébe «**Az isteni Gyermekebarátnál**» című eucharisztikus imakönyvnel, amely II. kiadásban, erős vászonkötésben fekete 1 P 60 fillér, fehér 2 P, fehér, képes celluloid kötésben vagy finom fekete bőrkötésben, arany metszettel 5 P-ért kapható Kiadóhivatalunkban Budapest, IX., Üllői-út 77.

«**Liturgikus tárgyak magyarázó jegyzéke**» címen egy füzet jelent meg az Oltáregyesület elnöknőjének kiadásában, mely az egyházi ruhák, szerek rövid, de teljesen elegendő ismertetését tartalmazza. Oltáregyesületi tagoknak nélkülözhetetlen hasznos szolgálatot tehet. Ára 50 fillér. Kapható az Oltáregyesület központi irodájában Budapest, IX., Üllői-út 77.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest: Felelős: ifj. Kohl Ferenc.